

บันทึก

เรื่อง ขอให้พิจารณาตีความปัญหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ

เลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้แจ้งมาโดยหนังสือที่ ๕๖๐๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๗ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาทำความเข้าใจในข้อหาหรือของกระทรวงการคลัง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

๒. ข้อหาหรือของกระทรวงการคลัง มีว่า

หลักการในเรื่องข้าราชการบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่นั้น มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือนฯ บัญญัติไว้ว่า

“ข้าราชการผู้ซึ่งได้รับบำนาญ ถ้ารัฐบาลเรียกให้กลับเข้ารับราชการอีก เงินเดือนครั้งหลังได้น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ จะขอรับบำนาญรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้าเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในเวลาที่รับราชการครั้งหลังจนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่สูงกว่าหรือเท่าเงินเดือนเดิม ก็ให้คงบำนาญในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการตอนหลัง ให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะเงินเดือนที่ได้รับจริงในตอนที่ใหม่และเฉพาะเวลาราชการในตอนที่ใหม่ เพิ่มเข้ากับบำนาญเดิม

เงินเดือนเดิมตามมาตรานี้ ถ้าสูงกว่าอันดับสูงสุดของชั้นซึ่งเปรียบเทียบเท่าตำแหน่งเดิม ให้คิดเพียงอันดับสูงสุดของชั้นซึ่งเปรียบเทียบตำแหน่งเดิมนั้น

การขอรับบำนาญรวมไปกับเงินเดือนตามวรรค ๑ นั้น ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินหนึ่งพันบาท ส่วนข้าราชการพลเรือนการเมืองนั้น ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินสองพันบาท”

จากข้อความในมาตรานี้ จะเห็นได้ว่า ความมุ่งหมายของกฎหมายต้องการควบคุมการรับบำนาญและเงินเดือนในตอนที่ใหม่ของข้าราชการบำนาญซึ่งกลับเข้ารับราชการในตอนที่ใหม่ไม่ให้รวมกันเกินเงินเดือนเดิม และความในวรรค ๒ คำว่า “เงินเดือนเดิม” หรือ “ชั้นซึ่งเปรียบเทียบเท่าตำแหน่งเดิม” นั้น มีความหมายอย่างไร ตัวอย่างเช่น แต่เดิมเสนาบดีมีอัตรา ๓,๐๐๐ บาทถึง ๔,๐๐๐ บาท ปรับใหม่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ๑,๗๐๐ บาท ถ้าเป็นนายกรัฐมนตรี ๒,๐๐๐ บาท หรือเจ้ากรมแต่เดิมมีอัตรา ๖๐๐ บาทถึง ๗๐๐ บาท ปรับใหม่เป็นชั้นเอกตำแหน่งหัวหน้ากองมีอัตราแต่ ๓๒๐ บาทถึง ๖๐๐ บาท ดังนี้สมมติว่า

(๑) เดิมเคยเป็นเสนาบดี เงินเดือนเดือนสุดท้ายเดือนละ ๒,๕๐๐ บาท ออก

จากราชการเมื่อปี ๒๔๗๕ ได้รับบำนาญเดือนละ ๘๕๐ บาท ภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๘๗ ได้รับเงินเดือนเดือนละ ๑,๗๐๐ บาท หรือ

(๒) เดิมเคยเป็นรัฐมนตรีเงินเดือนเดือนสุดท้ายเดือนละ ๑,๕๐๐ บาท ออกจากราชการเมื่อปี ๒๔๘๓ ได้รับบำนาญเดือนละ ๖๐๐ บาท ภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๘๗ ได้รับเงินเดือนเดือนละ ๑,๗๐๐ บาท

ตามอุทธรณ์ทั้ง ๒ นี้ จะเห็นได้ว่า สำหรับข้อ (๑) นั้น เงินเดือนเดิม ๒,๕๐๐ บาท แต่ปรับปรุงใหม่ขณะนี้เหลือเพียง ๑,๗๐๐ บาท และสำหรับข้อ (๒) ได้รับเงินเดือนในตอนใหม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ปัญหาจึงมีว่า ทั้งสองอย่างนี้จะขอรับบำนาญรวมกับเงินเดือนในตอนใหม่ได้เพียงไร หรือไม่

ก่อนอื่น กรรมการร่างกฎหมายขอเสนอว่า โดยที่มาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับข้าราชการบำนาญ ซึ่งรัฐบาลเรียกให้กลับเข้ารับราชการอีก ปัญหาในเบื้องต้นจึงมีว่าในกรณีที่พระมหากษัตริย์ทรงตั้งข้าราชการบำนาญผู้หนึ่งผู้ใดเป็นรัฐมนตรี อันถึงอนุমানได้จากอุทธรณ์ที่กระทรวงการคลังหาหรือมานั้น จะถือว่าข้าราชการบำนาญผู้นั้น “รัฐบาลเรียกให้กลับเข้ารับราชการอีก” หรือไม่ กล่าวคือ จะนำมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับได้หรือไม่

การวินิจฉัยปัญหาข้อนี้อยู่ที่การตีความคำว่า “รัฐบาล” ในมาตรา ๒๓ ซึ่งอาจตีความได้เป็นสองนัย นัยหนึ่งตีความอย่างแคบ อีกนัยหนึ่งตีความอย่างกว้าง การตีความอย่างแคบก็คือ คำว่า “รัฐบาล” ในที่นี้หมายถึงคณะบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายให้บริหารกิจการของประเทศเท่านั้น การที่ข้าราชการบำนาญผู้นั้นเข้ามาเป็นรัฐมนตรีก็เนื่องด้วยพระมหากษัตริย์ทรงตั้ง พระมหากษัตริย์หาใช้รัฐบาลไม่ จึงถือไม่ได้ว่าข้าราชการบำนาญผู้นั้น “รัฐบาลเรียกให้กลับเข้ารับราชการอีก” เพราะฉะนั้นจึงนำมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับไม่ได้ ส่วนการตีความอย่างกว้างก็คือ คำว่า “รัฐบาล” ในที่นี้หมายรวมตลอดถึงทางราชการหรือประเทศชาติด้วย การที่พระมหากษัตริย์ทรงตั้งข้าราชการบำนาญผู้ใดเป็นรัฐมนตรีนั้น ถือว่าเป็นการกระทำของทางราชการและเป็นความต้องการของประเทศชาติ ดังนั้นก็ถึงสงเคราะห์ได้ว่าเป็นการที่รัฐบาลเรียกข้าราชการบำนาญผู้นั้นให้กลับเข้ารับราชการอีกตามความในมาตรา ๒๓

เมื่อการตีความมิได้เป็นสองนัยเช่นนี้ ตามหลักของการตีความก็ต้องถือเอาอันที่ตรงกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและที่จะทำให้เป็นผลบังคับได้ อันเจตนารมณ์ของกฎหมายมาตรา ๒๓ นั้น อยู่ที่ที่จะควบคุมการรับบำนาญรวมกับเงินเดือนในตอนใหม่ของข้าราชการบำนาญซึ่งกลับเข้ารับราชการในตอนใหม่ไม่ให้สูงกว่าเงินเดือนเดิม แต่การตีความคำว่า “รัฐบาล” ตามความหมายอย่างแคบดังกล่าวมานั้น ย่อมจะเป็นผลทำให้ข้าราชการบำนาญซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนในตอนใหม่สูงกว่าเงินเดือนเดิมไป จึงเป็นการขัดกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย ส่วนการตีความคำว่า “รัฐบาล” ตามความหมายอย่างกว้างนั้น เห็นได้ว่าเป็นการตรงกับเจตนารมณ์ของกฎหมายและที่จะทำให้เป็นผลบังคับได้ผลจึงเป็นว่าปัญหาที่กล่าวนี้พึงนำมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับได้

ปัญหาต่อไปมีว่า จะนำมาตรา ๒๓ มาปรับใช้แก่กรณีที่กระทรวงการคลังหาร้อยมา
อย่างไร

เมื่อได้พิเคราะห์ดูอุทธานर्थ ๒ ข้อของกระทรวงการคลังแล้ว เห็นว่าแต่ละข้อ
พึงแยกปัญหาออกพิจารณาได้เป็น ๒ ตอน คือ

ก. เงินเดือนเดิมคือเงินจำนวนใด

ข. เมื่อถือว่าเงินจำนวนใดเป็นเงินเดือนเดิมแล้ว จะขอรับบำนาญรวมกับ
เงินเดือนในตอนที่ใหม่ได้เพียงใด หรือไม่

สำหรับอุทธานर्थ ๑

ก. เงินเดือนเดิมคือเงินจำนวนใด

กรรมการร่างกฎหมายฝ่ายข้างมากเห็นว่า เงินเดือนเดิมตามความในมาตรา ๒๓
วรรค ๑ หมายความว่าถึงเงินเดือนเดิมจำนวนสูงสุดที่เคยได้รับจริง ตามอุทธานर्थนี้ก็คือ ๒,๕๐๐
บาท แต่ในกรณีที่มีการปรับเทียบตำแหน่งนั้น วรรค ๒ ของมาตรา ๒๓ บัญญัติว่า ถ้าเงินเดือน
เดิมสูงกว่าอันดับสูงสุดของชั้นซึ่งปรับเทียบเท่าตำแหน่งเดิม ก็ให้คิดเพียงอันดับสูงสุดของชั้นซึ่ง
ปรับเทียบเท่าตำแหน่งเดิม ดังนั้น เมื่อปรากฏว่าตำแหน่งเสนาบดีเดิมในเวลานี้ปรับเทียบเท่า
ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง และกำหนดอัตราเงินเดือนอย่างสูงไว้เพียง ๑,๗๐๐ บาท
เท่านั้น ก็ต้องถือว่าเงินเดือนเดิมของข้าราชการตามอุทธานर्थนี้ คือ ๑,๗๐๐ บาท จริงอยู่
เงินเดือนของข้าราชการการเมืองมีอัตราอย่างสูงถึง ๒,๐๐๐ บาท แต่อัตรานี้เป็นอัตราสำหรับ
ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีโดยเฉพาะ ทำให้เป็นอันดับที่รัฐมนตรีผู้อื่นในขณะเดียวกันมีโอกาสจะ
เลื่อนขึ้นได้รับไม่ อนึ่งตำแหน่งเสนาบดีแต่ก่อนกับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีนั้น ย่อมจะปรับเทียบ
กันไม่ได้ไม่ว่าในทางใด ๆ เพราะตามพระราชบัญญัติเทียบตำแหน่งรัฐมนตรีกับตำแหน่งเสนาบดี
แต่ก่อน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ได้เทียบตำแหน่ง “เสนาบดี” เข้ากับตำแหน่ง “รัฐมนตรี” เท่านั้น
และจะเทียบโดยอาศัยลักษณะตำแหน่งงานที่ทำก็ไม่อาจทำได้ เพราะนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้า
งานโดยทั่วไปของคณะรัฐมนตรี ทำให้มีหน้าที่ปฏิบัติงานของกระทรวงใดโดยเฉพาะเหมือนเช่น
เสนาบดีแต่ก่อนไม่ ฉะนั้นจึงต้องปรับเทียบตำแหน่งเดิมของข้าราชการตามอุทธานर्थนี้ คือ
ตำแหน่งเสนาบดีเข้ากับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงในปัจจุบัน ซึ่งมีอัตราเงินเดือน ๑,๗๐๐
บาท ดังได้กล่าวแล้ว

กรรมการร่างกฎหมายฝ่ายข้างน้อยเห็นว่า ข้อความในวรรค ๒ คำว่า อันดับ
สูงสุดของชั้นซึ่งปรับเทียบเท่าตำแหน่งเดิม นั้น พระราชบัญญัติเทียบตำแหน่งรัฐมนตรีกับ
ตำแหน่งเสนาบดีแต่ก่อน พุทธศักราช ๒๔๗๕ บัญญัติไว้ว่า คำว่า “เสนาบดี” ให้อ่านเป็น
“รัฐมนตรี” ฉะนั้น ตำแหน่งเสนาบดีเดิมย่อมจะต้องปรับเทียบเท่าตำแหน่งรัฐมนตรีทั้งหมดใน
เวลานี้ และอันดับสูงสุดของชั้นรัฐมนตรีนั้นก็คืออัตราเงินเดือน ๒,๐๐๐ บาท แม้ในบัญชีท้าย
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๕ จะใช้ถ้อยคำว่า เป็นอัตราของ
นายกรัฐมนตรีก็ดี แต่นายกรัฐมนตรีนั้นก็คือรัฐมนตรีคนหนึ่งนั่นเอง ตามความในรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔๖ และแม้ในลักษณะ ๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๕ ก็กล่าวถึงข้าราชการพลเรือนการเมืองแต่ตำแหน่งรัฐมนตรีและ

ตำแหน่งที่ต่ำกว่ารัฐมนตรีเท่านั้น หาได้แยกตำแหน่งนายกรัฐมนตรีออกจากหากไม่ นอกจากนั้น ข้อความในมาตรา ๒๓ วรรค ๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือนฯ ยังแสดงให้เห็นเจตนารมณ์ว่า อัตราเงินเดือนสูงสุดของชั้นรัฐมนตรีนั้น คือ ๒,๐๐๐ บาท โดยบัญญัติไว้ว่า สำหรับข้าราชการพลเรือนการเมืองให้จ่ายได้รวมกันไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท การจึงเป็นว่าเงินเดือนของรัฐมนตรีอาจมีได้อย่างสูงถึง ๒,๐๐๐ บาท เมื่อได้กล่าวมาแล้วว่า เงินเดือนของรัฐมนตรีอาจมีได้อย่างสูงถึง ๒,๐๐๐ บาท จึงต้องถือว่าเงินเดือนเดิมของข้าราชการตามอุทธรณ์นี้ คือ ๒,๐๐๐ บาท

ข. เมื่อถือว่าเงินจำนวนใดเป็นเงินเดือนเดิมแล้ว จะขอรับบำนาญรวมกับเงินเดือนในตอนใหม่ได้เพียงใด หรือไม่

การวินิจฉัยปัญหาข้อนี้ต้องถือเอาเงินเดือนเดิมเป็นเกณฑ์ และโดยที่มติของกรรมการร่างกฎหมายฝ่ายข้างมากเห็นว่า เงินเดือนเดิมคือ ๑,๗๐๐ บาท กรรมการร่างกฎหมายฝ่ายข้างน้อยซึ่งเห็นว่า เงินเดือนเดิมคือ ๒,๐๐๐ บาท จึงได้งดการออกเสียงในการที่จะวินิจฉัยปัญหาข้อนี้ต่อไป

ในการวินิจฉัยปัญหาข้อนี้ กรรมการร่างกฎหมายมีความเห็นแตกต่างเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเห็นว่า ปัญหาที่ว่าข้าราชการตามอุทธรณ์นี้จะขอรับบำนาญรวมกับเงินเดือนได้เพียงใดนั้น จะต้องอ่านความในมาตรา ๒๓ ดังได้กล่าวแล้วแต่ต้นรวมกันไปทุกวรรค กล่าวคือ เมื่ออ่านตามความในวรรค ๑ ข้าราชการผู้นั้นจะขอรับบำนาญรวมกับเงินเดือนได้ถึงเดือนละ ๒,๕๐๐ บาท ซึ่งเท่ากับอัตราเงินเดือนเดิม แต่เมื่ออ่านความในวรรค ๒ ต่อมา จำนวน ๒,๕๐๐ บาทก็ต้องลดลงมาเป็น ๑,๗๐๐ บาท ซึ่งเท่ากับอัตราเงินเดือนตำแหน่งใหม่ ซึ่งปรับเทียบกับตำแหน่งเดิม แต่การที่จะลดจำนวน ๒,๕๐๐ บาทลงตามความในวรรค ๒ นี้ จะต้องอ่านความในวรรค ๓ ด้วย ความในวรรค ๓ ให้สิทธิการรับบำนาญรวมกับเงินเดือนสำหรับข้าราชการการเมืองไว้ว่า ให้ได้รวมกันถึง ๒,๐๐๐ บาท ฉะนั้นการที่จะลดจำนวน ๒,๕๐๐ บาทลงมาเท่าใด จึงไม่อาจเว้นความในวรรค ๓ เสียได้ ผลก็คือเมื่อนำความในมาตรา ๒๓ ทั้งมาตรามาบังคับแก่กรณีตามอุทธรณ์นี้แล้ว ข้าราชการตามอุทธรณ์นี้ซึ่งเป็นข้าราชการการเมือง ก็ย่อมมีสิทธิขอรับบำนาญรวมกับเงินเดือนได้ถึงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ถ้าไม่วินิจฉัยดังนี้ ความในวรรค ๓ ที่บัญญัติขึ้นไว้ก็ไม่อาจนำมาใช้แก่กรณีใดได้เลย ซึ่งเป็นการวินิจฉัยไปในนัยที่ทำให้กฎหมายไร้ผลในข้อนี้ผู้แทนกระทรวงการคลังซึ่งได้มาร่วมประชุมด้วยชี้แจงว่า การบัญญัติวรรค ๓ นี้ไว้ว่า ข้าราชการการเมืองอาจขอรับบำนาญรวมกับเงินเดือนได้ถึงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท ก็ด้วยประสงค์จะให้นำมาใช้ในกรณีสำหรับผู้ที่ได้เคยเป็นนายกรัฐมนตรีมาแล้วเท่านั้น ซึ่งกรรมการร่างกฎหมายฝ่ายนี้ไม่เห็นพ้องด้วย เพราะเมื่อนายกรัฐมนตรีได้สิทธิตามความในวรรคนี้ในฐานะที่เป็นข้าราชการการเมืองแล้ว ก็ยังไม่เห็นว่าเหตุใดข้าราชการการเมืองผู้อื่นจะได้ได้สิทธิเช่นเดียวกันนั้นด้วย ในเมื่อมิได้มีความจำกัดไว้ให้ใช้เฉพาะข้าราชการการเมืองที่เป็นนายกรัฐมนตรี กรรมการร่างกฎหมายฝ่ายนี้จึงมีความเห็นว่า ข้าราชการตามอุทธรณ์นี้ขอรับบำนาญรวมกับเงินเดือนได้ถึงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท

อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่า แม้มาตรา ๒๓ วรรค ๓ จะบัญญัติว่า สำหรับข้าราชการพล

เรือนการเมืองให้จ่ายได้รวมกันไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาทก็ดี แต่โดยที่พรรค ๓ ตอนต้นใช้ความว่า “การขอรับบำนาญรวมไปกับเงินเดือนตามพรรค ๑” จึงเห็นได้ว่าพรรค ๓ นี้ ต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งพรรค ๑ ด้วย พรรค ๑ บัญญัติว่า ถ้าเงินเดือนใหม่สูงกว่าหรือเท่าเงินเดือนเดิม ก็ให้งดบำนาญในระหว่างนั้น เมื่อถือว่าเงินเดือนเดิมคือ ๑,๗๐๐ บาท ซึ่งเท่ากับเงินเดือนใหม่ โดยการเปรียบเทียบตามความในพรรค ๒ แล้ว ก็ต้องงดบำนาญ คงรับได้เฉพาะเงินเดือนใหม่ คือ ๑,๗๐๐ บาทเท่านั้น

ความเห็นของกรรมการร่างกฎหมาย ๒ ฝ่ายที่กล่าวนี้มีคะแนนเสียงฝ่ายละ ๒ เสียงเท่ากัน ประธานแห่งที่ประชุมจึงต้องออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด เมื่อประธานแห่งที่ประชุมได้ออกเสียงชี้ขาดแล้ว ผลปรากฏว่า ข้าราชการตามอุทธรณ์นี้มีสิทธิที่จะรับบำนาญรวมกับเงินเดือนใหม่ได้ถึง ๒,๐๐๐ บาท

สำหรับอุทธรณ์ ๒

ก. เงินเดือนเดิมคือเงินจำนวนใด

กรรมการร่างกฎหมายมีความเห็นร่วมกันเป็นเอกฉันท์ว่า โดยที่ตำแหน่งเดิมกับตำแหน่งใหม่ของข้าราชการตามอุทธรณ์นี้ได้เปลี่ยนแปลงประการหนึ่ง กับอีกประการหนึ่ง เงินเดือนในตำแหน่งเดิมไม่สูงกว่าเงินเดือนในตำแหน่งใหม่ การเปรียบเทียบตามความในมาตรา ๒๓ พรรค ๒ จึงมีไม่ได้ กล่าวคือไม่จำต้องนำพรรค ๒ มาใช้บังคับ เพราะฉะนั้น เงินเดือนเดิมของข้าราชการตามอุทธรณ์นี้ก็ไต่แก่เงินเดือนเดิมจำนวนสูงสุดที่เคยได้รับจริง คือ ๑,๕๐๐ บาท หากใช้ ๑,๗๐๐ บาท ซึ่งเป็นเงินเดือนสำหรับตำแหน่งใหม่ไม่

ข. เมื่อถือว่าเงินจำนวนใดเป็นเงินเดือนเดิมแล้ว จะขอรับบำนาญรวมกับเงินเดือนในตอนใหม่ได้เพียงใด หรือไม่

กรรมการร่างกฎหมายมีความเห็นร่วมกันเป็นเอกฉันท์ว่า การขอรับบำนาญรวมกันไปกับเงินเดือนนั้น มาตรา ๒๓ พรรค ๑ บัญญัติว่า ถ้าเงินเดือนใหม่สูงกว่าหรือเท่าเงินเดือนเดิม ก็ให้งดบำนาญในระหว่างนั้น เมื่อถือว่าเงินเดือนเดิมของข้าราชการตามอุทธรณ์นี้ คือ ๑,๕๐๐ บาท และเงินเดือนใหม่ คือ ๑,๗๐๐ บาทแล้ว เห็นได้ว่าเงินเดือนใหม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ต้องงดบำนาญ เพราะฉะนั้น ข้าราชการตามอุทธรณ์นี้คงรับได้เฉพาะเงินเดือนใหม่ คือ ๑,๗๐๐ บาทเท่านั้น

(ลงชื่อ) ส. วินิจัยกุล

(นายเสริม วินิจัยกุล)

กรรมการร่างกฎหมาย ลงชื่อแทน

คณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๔๗